

Ombres, veus des de l'oblit, de Noemí Palacios

"L'ombra, l'adversari, el temptador. Aquells aspectes de nosaltres amb els quals no ens identifiquem i rebutgem, que al no ser vistos ens fan actuar al seu servei, projectant el que rebutgem en els altres"

La realitat és sempre paradoxal, ja que l'existència és un complex equilibri entre els oposats. Les experiències que vivim es defineixen pel que són i també pel que no són. La llum no s'entendria sense la foscor, l'alegria sense la tristesa i la salut sense la malaltia.

Totes les formes de polaritat són part de la nostra naturalesa, i en si mateixes no són incompatibles; som nosaltres qui, a través del judici previ, limitem la consciència considerant adequada una de les parts.

El nostre procés de consciència elabora una anàlisi mental, disgrega la realitat en dues parts i en discrimina una sobre la bondat, i rebutja l'altra polaritat.

Aquest és el tema que m'ha portat a investigar sobre les parts negades de la naturalesa humana, obeint a la inquietud de recerca d'autoconeixement propi.

Ahora he volgut trobar un llenguatge universal amb la intenció de transmetre i compartir la meua vivència personal i, potser, generar en l'espectador l'empatia necessària per identificar com a seves algunes d'aquestes polaritats.

Més que un simple projecte escultòric el sento com un projecte vital, ja que és tan gran l'inconscient que no pretenc abastarlo, o entendre'l, simplement intento gaudir del procés de descoberta contínua i inescapable que m'ofereix.

La matèria, en el meu cas la pedra, intervé com a catalitzador d'aspectes tan abstractes com són les emocions. Buscar la manera de transformar un impuls en un objecte tangible és per a mi un

constant desafiament, així que per trobar la manera d'expressar-ho m'he submergit durant dos anys en l'experimentació personal de les passions humanes.

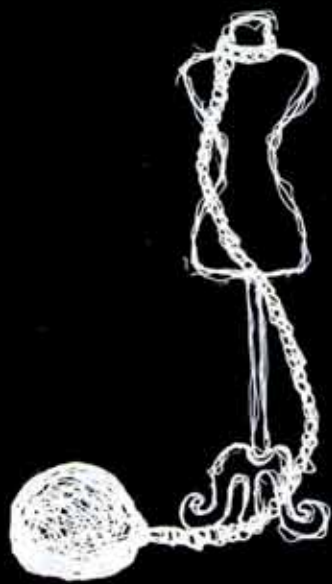
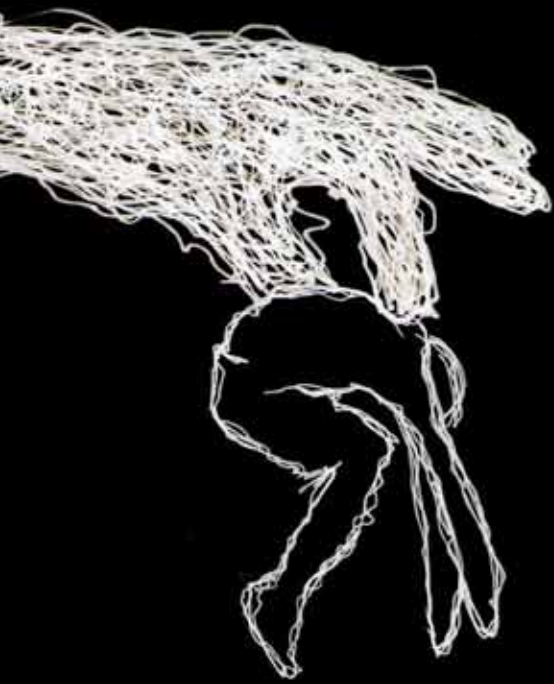
La mandra, la gola, l'enveja, la ira, la luxúria, la cobdícia, l'orgull, la vanitat i la por són les escultures que s'estan gestant arran de la experiència personal pròpia i estan filtrades a través de les emocions, tot intentant no jutjar-les per poder il·luminar aquestes parts alienades de la naturalesa humana, que esdevenen una biografia invisible però no menys decisiva de la nostra experiència vital.

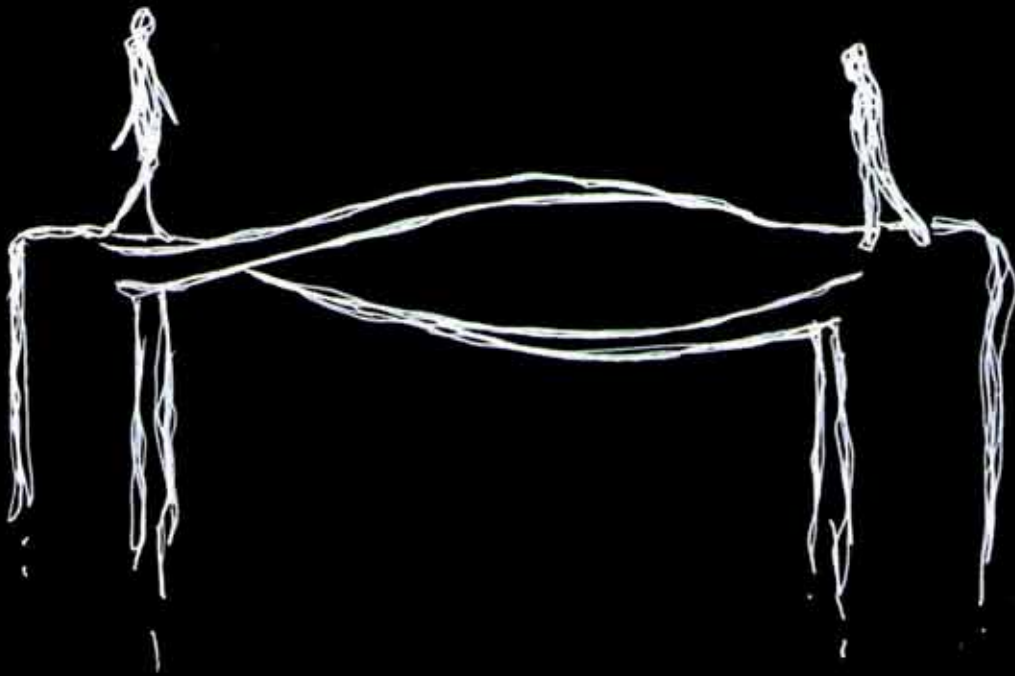
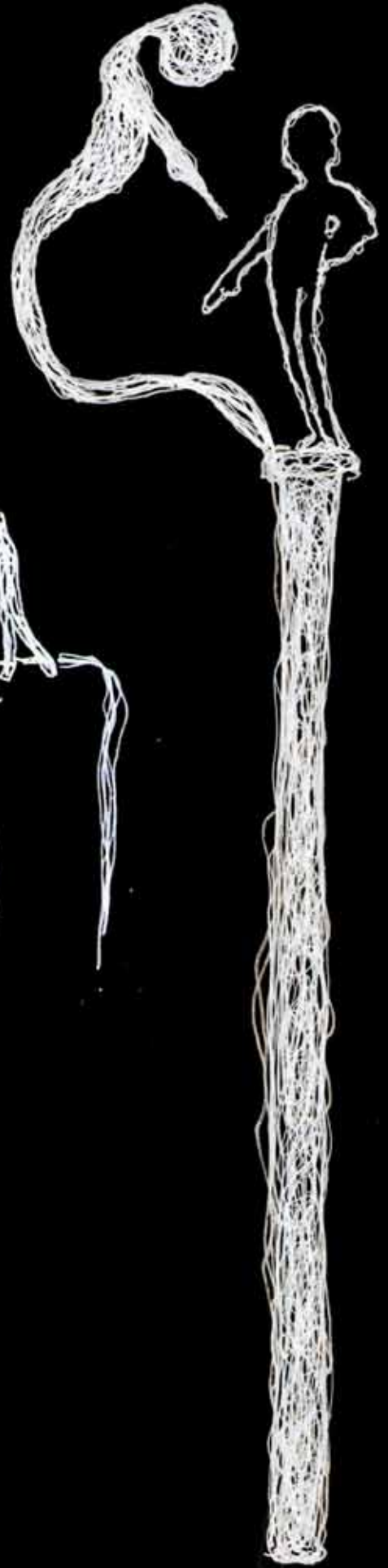
He imaginat aquest projecte expositiu com una instal·lació, on tots els elements interactuen i formen un ambient propi, per tal de transportar l'espectador al món interior de les emocions, on la matèria té la capacitat de convertir l'objecte en subjecte, per mitjà d'una alteració semàntica que ens permet veure éssers en comptes de matèria morta.

L'escultura es transforma en "algú" dotat de capacitat narrativa.

En aquest teatre escultòric, hi intervenen diversos personatges, on juguen un paper el diàleg i la comunicació interna i externa: l'inconscient, que apareix com a director d'orquestra; l'ombra o part alienada, que lluita per ser vista, tocada i escoltada; la consciència creadora, que dona vida i forma; la matèria, que actua de mirall per donar llum a l'inconscient; l'espectador, que interioritza, filtra i transforma el missatge. I per últim jo, o la meua part conscient que treballa al servei de l'objectiu que aquest diàleg es manifesti.

El conjunt de tot plegat esdevé l'obra en si mateixa, que no pretén donar respostes coherents, simplement actua com a manifestació de les inquietuds oblidades de l'ànima.

L'obra de Noemí Palacios és una irrefrenable invitació al tacte, a percebre la forma en totes les seves dimensions. La síntesi de la recerca de la identitat de la seva obra s'amaga en la natura, en la seva forma més intrínseca. L'objectiu és crear una escultura com a simbiosi de forma, espai i contingut. A través d'un estudi meticulós sobre el volum i el bloc petri, Palacios ens revela les propietats inherents a la massa, alhora que immortalitza tots aquells sentiments continguts que expressa amb fermesa i força a través de cadascuna de les seves peces. El resultat final són unes construccions lliscants, tènues i sinuoses que evocuen somnis i desitjos de l'ànima. Cada peça és el resultat de la recerca de l'essencial, amb l'ús d'un llenguatge directe i amb respecte envers la seva arquitectura natural, on es fa de la pedra el material protagonista.

Font: Fundació Vila Casas

Noemí Palacios Domènech (Sabadell, 1982). Títol superior de l'especialitat d'escultura (Llotja 2004). Actualment viu i treballa a Campins (Montseny). Ha participat en més de 15 simposis internacionals d'escultura de pedra i neu a Itàlia, Michigan (EUA), Colorado (EUA), Yukon (Canadà), Saint Beat (França), la República Txeca... La seva obra pública la podem trobar a França, Itàlia, Praga, Astúries, Almeria, Lleó, Lleida o Suïssa. Ha estat premiada en diversos concursos i biennals com la Biennial de Bunyol (València), Premi San Piero a Sieve (Florència, Itàlia), Simposi d'escultura de Gijón, Lleó i Almeria. Ha participat en fires d'art a París, Gènova o Vigo i ha fet exposicions individuals a Tolosa de Llenguadoc, Madrid, Barcelona, Manresa, Sant Adrià del Besòs i Sant Celoni. Actualment compagina la realització d'obra pública en pedra fora d'Espanya amb la docència a l'escola d'art Pau Gargallo, on imparteix cursos monogràfics d'escultura en pedra.